- *Υψηλή τάση* στο Θέατρο του Νότου –

ΥΨΗΛΗ ΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΕΞΩΣΤΗ

Της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Η Άμπι Μόργκαν ανήκει στη νεότερη γενιά δραματουργών. Γεννημένη το 1968 έκανε την παρθενική επαγγελματική της εμφάνιση στο θέατρο το 1998 με το έργο SKINNED και σήμερα έχει την τύχη που πολλοί νέοι έλληνες θεατρικοί συγγραφείς θα ζήλευαν: να γράφει θεατρικά έργα με αναθέσεις από θεατρικούς οργανισμούς και θιάσους (το γεγονός αυτό έχει βεβαίως να κάνει με τη διαφορετική νοοτροπία και λειτουργία της αγγλικής σκηνής και καθόλου με την έλλειψη στην Ελλάδα ανθρώπων ικανών να γράψουν).

Το έργο της *Υψηλή τάση* που παρουσιάζεται στον Εξώστη του Αμόρε είναι η απεικόνιση των δύο όψεων της ζωής. Η υψηλή τάση είναι χαρακτηριστικό της εποχής μας. Οι καταστάσεις σηματοδοτούνται από κάτι ακαθόριστο και επικίνδυνο. Η υψηλή είναι επικίνδυνη τάση. Οι συμπτώσεις, η μοίρα, ο έρωτας, τα όνειρα, η σταθερότητα, η επαγγελματική αποκατάσταση, η δειλία, ο φόβος, η άρνηση για τις κοινωνικές συμβάσεις. Η αναζήτηση του ανθρώπου για την ουσία των πραγμάτων, για την ενδεδειγμένη πορεία, για το απρόοπτο που οδηγεί σε παρέκκλιση από τον δρόμο ή προκαλεί το αναπόφευκτο. Μετά από την αναμέτρηση του καθενός με την αλήθεια του εαυτού του τα πράγματα δεν είναι πολύ εύκολα. Δύσκολα βρίσκει κανείς το θάρρος να σταθεί απέναντι στον εαυτό του και να πει την αλήθεια. Ακόμα πιο δύσκολα το βρίσκει όταν πρόκειται να σταθεί απέναντι σε κάποιον άλλο. Ακόμα κι αν από αυτή την ομολογία κρίνεται η ζωή ενός ανθρώπου.

Δύο φίλοι έρχονται στη δεδομένη φάση της ζωής τους αντιμέτωποι με όλα όσα προσπαθούν να ξεφύγουν. Οι διακοπές τους αποδεικνύονται διακοπή από την καθημερινότητα που έμαθαν υπομονετικά να βιώνουν, από τα ψέματα που αφήνονται να πιστεύουν, από την αλήθεια που δεν θέλουν να ειπωθεί. Στη ζωή τους υπήρξε μία κοπέλα. Μία φίλη που, ενώ τους προειδοποίησε, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν στη ζωή, ακριβώς γιατί φοβήθηκαν την αλήθεια των αισθημάτων τους. Φοβήθηκαν την ομολογία της αγάπης. Την απώλεια της αγαπημένης τους έρχεται να καλύψει μια νεαρή κοπέλα που θα συναντήσουν στο τόπο των διακοπών τους. Η θέση θα καλυφθεί, η ιστορία θα επαναληφθεί; Πως θα μπορέσουν να αποφύγουν τα λάθη του παρελθόντος; Η

συγγραφέας έχει στηρίξει το έργο της ακριβώς σ' αυτόν τον κύκλο της ζωής. Στο γύρισμα των καιρών που δεν επιτρέπει σε κανέναν να ξεφύγει από το παρελθόν του και που οδηγεί ή στην καταστροφή ή στην κάθαρση.

Η σκηνοθεσία του Γιάννη Μόσχου ξεκινώντας από αυτά τα δραματουργικά δεδομένα προσέγγισε τους ήρωες με σοφή επιφύλαξη. Τους άφησε σιγά σιγά να ξεδιπλώνουν τον εαυτό τους, να αποκαλύπτονται, να φωτίζουν τις απόκρυφες πλευρές τους ώσπου να φτάσουν στην απόλυτη παραδοχή. Η παράσταση σωστά ενορχηστρωμένη και οργανωμένη, με ακρίβεια και με τρόπο που να επιτυγχάνεται η επιτυχία στο σύνολο της. Η μετάφραση του Γιώργου Δεπάστα πολύ σύγχρονη, πολύ δυνατή και ευαίσθητη, ποιητική. Οι ηθοποιοί του, όλοι χωρίς υπερβολές και με μεγάλη αλήθεια στο παίξιμο τους, γίνονται οι οδηγοί του θεατή σε μια ιστορία που κινείται ανάμεσα στο χθες, το σήμερα και το αύριο, την πραγματικότητα και το όνειρο.

Ο Φάνης Μουρατίδης, σε μια μετρημένη ερμηνεία που συνδυάζει την ωριμότητα, την εμπειρία και την αυθεντικότητα, απέδειξε πόσο η λιτότητα των εκφραστικών μέσων και η αποφυγή των εντυπωσιασμών φέρνει πλούσια αποτελέσματα. Ο Χρήστος Λούλης, με τον δαμασμένο αυθορμητισμό του, μας πείθει για την αθωότητα και την αλήθεια του χαρακτήρα που ερμηνεύει. Η Φαίη Ξυλά σε μια πειστική και καλή διεκπεραίωση του ρόλου της.

Ο σκηνικός χώρος που διαμόρφωσε η Ειρήνη Σαριμούτσου επιτρέπει την απόδραση και την τοποθέτηση της δράσης σε ένα ονειρικό αλλά ταυτόχρονα ρεαλιστικό πλαίσιο. Απόλυτα χρηστικό και πρακτικό έρχεται να καλύψει τις πολλαπλές, σχεδόν κινηματογραφικές, αλλαγές χώρου δράσης και να συνδράμει στο τελικό θετικό αποτέλεσμα της σκηνοθετικής προσέγγισης. Οι φωτισμοί του Τάσου Παλαιορούτα βοήθησαν με τον ιδανικότερο τρόπο στην ολοκλήρωση του «τοπίου» αυτού.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 803, Χριστούγεννα 2003